

Publicerad 2023-01-31 17:58 av Eleni_

En tystnadskultur som ingen är medveten men alla lever i

En tystnadskultur som ingen är medveten men alla lever i

När tystnaden har pågått under så lång tid, normaliseras den och man upplever den inte längre som något konstigt. Men det skapar en känsla av osäkerhet kring vad som egentligen har hänt och inte.

Det tog många år innan jag började förstå att min uppväxt inte var som andras. Att andra barns papper inte var så inåtvända, så korrekta och känslomässigt frånvarande. Att man var delaktiga och pratade om vad som hände.

Som jag har sökt de där orden, närheten och blicken som visar att han lyssnar på mig och ser mig.

Mina föräldrar valde att inte berätta för oss syskon när någon av oss hamnade i en svår situation. Jag tror dom försökte skydda oss från varandra, men för mig och min syster har det mer skapat en otrygghet i vad som faktiskt hänt under uppväxten.

Vi har levt tillsammans som en familj och jag har alltid beskrivit det som en bra uppväxt. Giftna föräldrar, trygg ekonomi, hus, bra kontakt med släkt och inga missbruk.

Än idag, tjugo år senare, så vet jag inte vad min syster utsattes för i skolan. Det minne som är starkast för mig är att någon satte ett lås på hennes cykel. Min farfar åkte dit och knipsade upp låset och det var prat om polisanmälan. Det var fruktansvärt, som min farmor sa. Det var stort, mina föräldrar, mor och farföräldrar och moster pratade om det över huvudet på mig. Jag förstod aldrig och fick aldrig veta.

En dag var stämningen extra laddad hemma och jag förstod att något var på gång. Plötsligt svängde en bil upp på parkeringen. En kille kom gående och min syster gick ut på bron, han hade en ask som han lämnade över till henne. Jag förstod att det var något stort som hände, att han inte varit snäll med henne men jag visste inte hur. Jag minns att jag önskade att någon skulle komma förbi och lämna en ask till mig.

Min syster var ofta arg och hennes yttre kändes hårt. Det var ofta jag sa eller gjorde fel och ställde till problem utan att förstå hur.

Hon gick hos kurator och jag upplevde det som ett ganska stort pådrag kring henne. Det var viktiga möten med föräldrar och lärare. Mina mor och farföräldrar var väldigt upprörda och ibland fick jag höra att jag skulle vara glad som inte hade det så. Men ingen visste hur jag hade det.

Mitt i allt det här kaoset fanns faktiskt jag, lillasyster som ställde till med problem genom att prata med andra. Sökte jag bara uppmärksamhet? Skapade jag problem som egentligen inte fanns? Jag minns när mamma kontaktat kuratorn och jag skulle förklara varför jag ville komma dit. "Jag vill inte att det blir som förra året" var mina ord. Idag så minns jag inte vad som hände "förra året". Men jag minns att jag var rädd för att må dåligt igen. Jag vågade inte lita på att jag skulle klara av det.

Under alla samtal så minns jag att hon ställde frågan "Är du mobbad, för i så fall måste du berätta det för

mig". Jag berättade inte, det var för farligt att börja prata om mobbning. Det räckte att jag stod upp mot en person och efter det hade helvetet brakat loss. Korridorerna var livsfarligt och klassrummet var väl egentligen aldrig tryggt.

I familjen var jag barnet som alltid sa fel saker vid fel tillfällen. Som genom en oskyldig fråga kunde få storasyster att rusa upp från köksbordet och upp på övervåningen där hon smällde i dörren. Kvar satt jag ovetande om vad som hänt med föräldrar som hade en ansträngd min samtidigt som dom visade att det inte var mitt fel.

Jag lärde mig att inte berätta saker för mamma utan att känna av stämningen först. Var det här ett lugnt tillfälle eller var hon stressad, trött, ledsen? När jag väl anförtrodde mig till min mamma kunde det skapa sån stress och panik i henne. Ofta mötte hon mig med orden "Kan det aldrig vara lugnt, alltid ska det vara något" och det skapade skuld och skam. Jag kände mig så jävla värdelös. Det gjorde ont i magen och bröstet att behöva berätta något.

Beteendet blev så invant att jag även letade efter rätt tillfälle att berätta för mina föräldrar att jag inte ville leva mer. Jag minns det så väl, min systers sambo och hans föräldrar var hemma hos oss för att prata om deras ekonomi. Jag minns så tydlig hur jag satt där i trappen, tittade på pappan och kände att jag blivit bortglömd. För jag visste att jag inte kunde prata med mina föräldrar nu, men jag orkade inte leva, orkade inte ta ett steg till.

Jag blev så duktig på att dölja saker att jag klarade av att möta min mamma med ett leende efter att jag blivit våldtagen. För jag insåg att det var enda sättet som skulle göra att hon inte misstänkte att något var fel. Egentligen var jag livrädd, hade ont och var förkrossad. Men att berätta att jag åkt hem till honom under skoltid var nästan värre än att säga vad som hänt hemma hos honom.

Min dåvarande pojkvän tyckte att det var upp till mig om jag ville leva eller inte. Han gav mig valet att själv avsluta mitt liv. Det är obegripligt för mig än idag, jag förstår det verkligen inte. Hjälpen kom när en bekant såg varningstecken och blev orolig han agerade direkt. Men hjälpen kom inte på det lugna och trygga sättet som jag hade behövt, utan som ett hot utifrån. Det skapades en panik som var så kraftig att jag inte kunde hantera den. Så jag tvingades ännu en gång in i en tystnad, en bubbla med hårt reglade dörrar - ingen skulle få komma in. Jag satt på golvet, panikslagen med rädslan över att någon, en man skulle komma hem och föra bort mig, låsa in mig.

För några minuter sedan hade telefonen ring och en man som uppgav sig för att vara kurator på parkskolan frågade hur jag mädde. Han sa att han ville träffa mig men inte varför. Jag vägrade och la på telefonen, hjärtat rusade och han ringde igen och igen, jag var övertygad om att det snart skulle knacka på dörren och undrade vart jag skulle gömma mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eleni_ med Poeter.se id #47723 innehar upphovsrätten